

der udtrykkelig have søgt varmhjertede Mænd og Kvinder for at se, om det ikke var muligt at komme ud over, hvad der pinte mest, medens Kampen stod paa. Hvis der fra Arbejdsgiveres Side var sket en lignende Henvendelse, hvis de store Fabrikanter og Direktører for Aktieselskaber havde sagt: Vi have ydet alt, hvad vi kunne, for at hjælpe fattige Arbejdsgivere, for at lindre deres Nød, nu kunne vi ikke mere, og derfor maa vi søge Hjælp hos varmhjertede Mænd og Kvinder, og om vi saa herinde havde sagt: Nej, Jer hjælpe vi ikke, vi hjælpe kun Arbejdere, saa havde vi været partiske, saa havde vi ikke været humane, saa havde der været noget at bebrejde os. Noget saadant er imidlertid ikke sket.

Ja men, vil det ærede Medlem sige, det er dog faktisk, at det er de lockoutede Arbejderes Hustruer og Børn, der ere blevne bespiste, og at dermed ydedes der de lockoutede Arbejdere Støtte, det var ikke en neutral Handling, den kan ikke gaa under Neutralitetens Flag. Dertil skal jeg svare, at efter at det ærede Medlem havde talt, har jeg sat mig i telefonisk Forbindelse med Formanden for Bespisningen, og jeg er af ham bleven bemyndiget til at sige følgende: „Det kan siges med fuldkommen Sikkerhed, at talrige Arbejdsgivere have sendt deres Børn til Bespisningen“, og det er for Resten ogsaa tidligere kommet offentlig frem. Man har altsaa været sig bevidst i Komiteen, at det ikke blot var Arbejderes Hustruer og Børn, men at ogsaa talrige Arbejdsgivere have sendt deres Børn til den. Naar det forholder sig saaledes, saa vil det efter denne Oplysnings Fremkomst ikke være tilladeligt at bebrejde Bespisningskomiteen Mangel paa Upartiskhed, saa maa det ærede Medlem indrømme, at her er foretaget en Handling, der ikke blot er humant forsvarlig, men ogsaa forsvarlig set fra andre Synspunkter, fra et socialt eller juridisk, hvilket det ærede Medlem nu vil anlægge, saa maa det siges, at der i Virkeligheden her i Byen er gjort et Forsøg paa at mildne Kampen, et Forsøg, som jeg i Modsetning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgekreds (Ellinger) mener i Virkeligheden har været en Støtte for de kæmpende, fordi Sulten, Slagets værste Lidelse, derved er skaffet bort. Det ærede Medlem kan sige: „Det røde Kors“ er en human Institution, det hjælper syge og saarede fra begge Sider, men han har nu faaet at vide, at ogsaa vi herinde have hjulpet nødlidende fra begge

Sider. Det røde Kors er imidlertid alligevel efter det ærede Medlems Opfattelse en partisk Institution, som efter det ærede Medlems Fremstilling ikke kan godkendes, thi der falder altid flere saarede paa den ene Part end paa den anden. Saaledes var Forholdet ogsaa her; der var flere sultne mellem Arbejderne end mellem Arbejdsgiverne, og derfor fik Arbejdernes Hustruer og Børn mere Mad end de andre; men ingen blev bortvist, enhver, der virkelig sultede og henvendte sig til Bespisningskomiteen, er bleven mættet i denne Sommer, og det er jeg ganske sikker paa, at det ærede Medlem vil anerkende for en virkelig human og fortjenstfuld Handling.

Rosleff: Ved Finanslovens Behandling i Fjor tillod jeg mig at henlede den daværende Indenrigsministers Opmærksomhed paa de uheldige Forhold, der findes ved Taastrup Station. De jeffærende, der skulle frem og tilbage ved denne Station, maa næsten altid holde meget længe for at komme over Jærnbanelinien, enten naar de mange Tog passere eller de holde for at rangere. Det er en meget stor Gene for Beboerne ved Taastrup Station. Tillige tillod jeg mig at henlede Opmærksomheden paa, at Taastrup Station var en af de ældste i Landet og som saadan ikke svarede til de berettigede Krav, som man nu kunde stille fra Befolkningens Side. Den daværende Indenrigsminister udtalte i sit Svar til mig, at det laa ham meget stærkt paa Sinde at foretage en Forandring i saa Henseende i en meget nær Fremtid. Jeg ved, der er foretaget Undersøgelser derude i den Anledning, men jeg savner noget i saa Henseende paa Finansloven, og jeg vil derfor tillade mig at spørge den nuværende højtærede Indenrigsminister, hvorledes denne Sag forholder sig, om der kan ventes Forbedring i en nær Fremtid, enten ved at Stationen flyttes, saaledes at den bliver bedre og mere tidssvarende, eller ved at der bliver bygget en Viadukt under Jærnbaneterrainet, saaledes at Befolkningens berettigede Krav kunne blive imødekomne, idet de jo ville være meget brøstholdne ved, at der ikke sker en Forandring.

Tillige tillod jeg mig at henlede Opmærksomheden paa de uheldige Postforhold baade ved Hedehusene og Taastrup, idet Posten, der kommer fra Jylland om Morgen, ikke bliver lagt af om Morgen, fordi Posttoget ikke holder der, men gaar direkte til Kjøbenhavn, og den kommer da først senere ud til Stationen, men først efter at Landposten er gaaet ud, saa at